Seal ſatis ta iſſaſe kaſſi Hintſi Pohla-maale Meſſikäppa karrole ſõnumid wima, pallus karro Tallinna tulla ja lubbas tedda kuñingaks tõsta. Kui waña Meſſikäp ſõbra kirja olli luggenud, läks teña ſüdda wägga rõemſaks, ja tõrkumata ning julgeſt töttas teña Tallinna, kus miño iſſa tedda ſure illoga wasto wõttis, ſilmapilgul Kriimſilm iſſanda hundile ja targa Irmabbeme määrale kaarnaga ſõnumid läkkitas ja neid ruttuſt nõu piddamiſele ſenna kutſus; wies ſalla nõumees olli wennike Hints. Üks weike küllake, pennikormad kaks lõune pool Üllemiſte järwe, wallitſeti kokkotullemiſe paigaks. Seal istuſid pikkal piñedal ööl meie nõumehhed ühhe wabbatmehhe urtſikus, ei möttelnud Juñala peale, waid kurrat ja miño iſſa rahhapung kihhotaſid nende süddamed kurja tööle. Wõeti ſiis ühhelmeelel nõuks: meie armolikko kuñinga iſſandat tappa! Meſſikäppa kuñingaks üllendada, aujärje peale tõsta, kuldkroniga ehhitada ja meie Ma kuñingaks awwalikkult kulutada. Selle peale wanduſid wiekeſte kindlat wannet. Kui kegi waña kuñinga ſõbradeſt wasto piddi tõrkuma, ſedda lubbati libbeda keele ehk rahhaga leppitada, ehk kui need kaks ei aitaks ſõawäega ärrapelletada. Miña juhtuſin koggemata ſallaasja kuulda ſama. Irmabbe olli Meejama ladal pääd wäsſitanud ja ſe läbbi rohke juttuliſeks läinud, kus tormlaſe kombel naiſele ſallaasja lobbiſes; pärraſt kinnitas mehhike kõwwaſt naiſele, ſuud kinni ſulguda, ja mõtles ſellega oña ruñaluſt kahhantada. Teña naine juhtus pühhapäwal kirriko teel miño waña moriga kokko, neñad akkaſid maggusaſt juttu weſtma, eſſiteks lasteſt, nabri naiste tannodeſt ja muuſt tühjaſt asjaſt, agga lodud naisterahwa kombe järrel: enne kui jännes kolmkord aewastand — olli ſallaaſſi miño naiſe körwus. Kül piddi temma pärraſt ſedda Irmabbeme eidele pühha kolmekuñingade niñel, enda au ning truuſe, ihho ning inge peale tõutama ſallaasja kinni piddada; agga niſaña pikkalt kui Irmabbeme eñand keelt oskas kaitſeda, ſeiſis jut miño naiſokeſe ſuus warjul. Koddo tulles räkis ta mulle asja põhjani wälja, andis pealegi mõnne tunnistähhe, mis ſallaasja piddi awwaldama. Miña akkaſin asja süggawaſt läbbi mõtlema, kohhe tulli mulle ennemuiſtene konnade krokſomine meele, mis winaks waña iſſa körwa taewa tungis. Konnad tahtſid kuñingat ſada ja waljo ſundmiſe al ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus paſſita likuda ja kuddo tehha. Waña-iſſa wiskas eſſiteks naero pärraſt pakko neile jõkke, ja kui konnad ſelle maggawa kuñingaga rahhul ei olnud, ſeadis waña-iſſa tonekurge neile kuñingaks, kes neid nüüd taggakiuſab ning kurnab, ja kuskil rahho ei anna. Ürmetomal kombel wallitſeb tonekurg nende üle; kül ohhiwad nüüd ruñalad oña kaebamiſe krokſomiſt, agga mis ohkimine eñam aitab: kuñinga pik nok on näppiſtaja.“

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1130